

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 6, 2023

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:224](#) 14-02-2023

Levensgezel als bedoeld in artikel 304 Sr.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:136](#) 14-02-2023

Post-Keskin afwijzing getuigenverzoek bij zware mishandeling.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:124](#) 07-02-2023

Kon hof bij strafoplegging rekening houden met onjuiste belastingaangiften die niet aan verdachte ten laste zijn gelegd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:123](#) 07-02-2023

Kunnen inkomsten die betrokkene heeft genoten uit verzorgen van onjuiste aangiften inkomstenbelasting voor anderen niet worden aangemerkt als wederechtelijk verkregen voordeel, nu cliënten betrokkene betaalden ongeacht of aangifte juist of onjuist was opgemaakt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:73](#) 07-02-2023

Is het hoogst onwaarschijnlijk dat strafrechter, later oordelend, geld op bankrekening op naam van klaagster verbeurd zal verklaren?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:34](#) 07-02-2023

OM-cassatie. Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op laptop onder klager ter zake van verdenking van bezit kinderpornografie. Herhaald beslag op laptop.

RECHTSPRAAK

Post-Keskin afwijzing getuigenverzoek bij zware mishandeling.

Post-Keskin afwijzing getuigenverzoek bij zware mishandeling.

Wenk

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie zware mishandeling is bewezen verklaard, onder meer dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van benadeelde en betrokkenen [1] en [2] als getuigen, althans het gebruik van de eerder door deze getuigen afgelegde verklaringen voor het bewijs, niet verenigbaar is met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Het hof heeft deze afwijzing als volgt gemotiveerd.

De raadvrouw van de verdachte heeft zich ter terechtzitting in hoger beroep op het standpunt gesteld dat de verdachte van het ten laste gelegde dient te worden vrijgesproken. Hiertoe heeft zij onder meer aangevoerd dat het ten laste gelegde niet bewezen kan worden wegens zowel gebrek aan bewijs als het ontbreken van overtuiging, nu de verklaring van de aangever en de verklaringen van de getuigen [1] en [2] niet betrouwbaar zijn en van het bewijs uitgesloten dienen te worden.

Het hof overweegt hieromtrent dat beide getuigen de verdachte tegenover de politie aanwijzen als degene die het slachtoffer geslagen zou hebben. De verklaringen van de beide getuigen zijn gedetailleerd en ondersteunen elkaar, evenals hetgeen door aangever is verklaard. De verklaring van de getuige [1] is voor een belangrijk deel direct na het incident bij de politie afgelegd. De verklaring van [2] is gelijk de volgende dag afgelegd. De verklaringen van deze getuigen en de verklaring van de aangever komen op belangrijke punten overeen en vinden steun in andere bewijsmiddelen. Het hof wijst hiervoor op de verklaring van de beveiliging en het proces-verbaal van bevindingen van politie. Het hof acht de verklaringen van beide genoemde getuigen dan ook voldoende betrouwbaar om te kunnen bezigen voor het bewijs.

(...)

Subsidiair heeft de raadvrouw een voorwaardelijk verzoek gedaan om benadeelde, betrokkene [1] en [2] (...) als getuigen te horen. Gelet op de onderbouwing van dit getuigenverzoek en gelet op hetgeen hiervoor al is overwogen, ziet het hof geen noodzaak deze getuigen te horen.

De Hoge Raad oordeelt dat de afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van benadeelde en betrokkenen [1] en [2] als getuigen, waaraan door de verdediging onder meer ten grondslag is gelegd dat de eerder afgelegde verklaringen van die getuigen een belastende strekking hebben, niet zonder meer begrijpelijk is. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat de rechtbank en het hof de bewezenverklaring hebben aangenomen mede op grond van die door de verdachte betwiste verklaringen van benadeelde en betrokkene [1] en [2] zonder dat de verdediging deze getuigen heeft kunnen ondervragen, terwijl het hof niet ervan blijk heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces (vgl. ECLI:NL:HR:2021:576).

J.H.J. Verbaan, februari 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:136

Zaaknummer: 20/02969

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: M.A. Oosterveen

Wetsartikelen: 6 EVRM, 302 Sr en

RECHTSPRAAK

Levensgezel als bedoeld in artikel 304 Sr.

Levensgezel als bedoeld in artikel 304 Sr.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie mishandeling begaan tegen zijn levensgezel is bewezen verklaard, over de motivering van de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de verdachte de mishandeling heeft begaan tegen 'zijn levensgezel' als bedoeld in artikel 304 Sr.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat de raadsman zich ter terechtzitting in hoger beroep op het standpunt heeft gesteld dat de verdachte van het ten laste gelegde feit moet worden vrijgesproken. Daartoe heeft hij – kort gezegd – aangevoerd dat wettig en overtuigend bewijs ontbreekt. De aangifte vindt geen steun in andere bewijsmiddelen, waardoor het enkel de verklaring van de verdachte tegenover de verklaring van de aangeefster is. Daarbij is erop gewezen dat de aangeefster inmiddels te kennen heeft gegeven haar aangifte te willen intrekken. Gelet op het voorgaande concludeert de raadsman dat de verdachte van het ten laste gelegde moet worden vrijgesproken.

Het hof overweegt dat de verdachte verklaard heeft dat hij en de aangeefster de afspraak hadden dat zij elkaars telefoon mochten bekijken. Op 1 augustus 2019 heeft de verdachte echter de confrontatie opgezocht toen hij haar telefoon wou bekijken terwijl zij dit niet wilde. Hierbij hebben de verdachte en de aangeefster door het huis gerend en is door de aangeefster om hulp geroepen. Bovendien heeft de verdachte verklaard dat er werd geduwd en getrokken. De aangeefster heeft zowel in haar aangifte als ter terechtzitting in hoger beroep verklaard dat de verdachte haar een vuistslag in haar gezicht heeft gegeven. Tevens is door de verbalisanten geconstateerd dat de aangeefster een bloedneus had en dat haar bovenlip was opgezwollen. Anders dan de raadsman twijfelt het hof niet aan de juistheid van de inhoud van de aangifte. Dat de aangeefster later om haar moverende redenen te kennen heeft gegeven haar aangifte te willen intrekken, maakt dat niet anders. Temeer nu de aangeefster ook ter terechtzitting in hoger beroep heeft verklaard dat de verdachte haar heeft geslagen. Alles afwegende is het hof van oordeel dat wettig en overtuigend bewezen is dat de verdachte zich schuldig heeft

gemaakt aan mishandeling van zijn levensgezel.

De Hoge Raad haalt artikel 304 Sr zoals dat luidde ten tijde van het bewezen verklaarde feit, voor zover van belang en de relevante passages uit de wetsgeschiedenis van de wet van 22 december 2005, *Stb.* 2006, 11 (Wet tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en de Wegenverkeerswet 1994, in verband met de herijking van een aantal wettelijke strafmaxima, *Kamerstukken II* 2002/03, 28484, nr. 5, p. 5) aan en oordeelt dat het oordeel van het hof dat aangeefster als 'levensgezel' in de zin van artikel 304 Sr kan worden aangemerkt ontoereikend is gemotiveerd, omdat de bewijsvoering onvoldoende inhoudt over de aard en hechtheid van de betrekking tussen de verdachte en de aangeefster.

J.H.J. Verbaan, februari 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:224

Zaaknummer: 21/03517

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 304 Sr

RECHTSPRAAK

OM-cassatie. Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op laptop onder klager ter zake van verdenking van bezit kinderpornografie. Herhaald beslag op laptop.

OM-cassatie. Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op laptop onder klager ter zake van verdenking van bezit kinderpornografie. Herhaald beslag op laptop.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat de omstandigheid dat de rechtbank een eerder klaagschrift van de klager tegen de inbeslagneming van de laptop bij een nadien onherroepelijk geworden beslissing gegrond heeft verklaard, in de weg staat aan een hernieuwde inbeslagneming van die laptop.

De rechtbank heeft het beklag gegrond verklaard en de teruggave van de laptop aan de klager gelast op de grond dat de laptop eerder in beslag is genomen, dat toen tegen die inbeslagneming door de klager een klaagschrift is ingediend, en dat de enkelvoudige raadkamer op 6 januari 2022 een nadien onherroepelijk geworden beslissing op dat klaagschrift heeft genomen waarbij de teruggave van de laptop aan de klager is gelast.

Voor zover de gegrondverklaring van het beklag door de rechtbank erop berust dat de omstandigheid dat bij onherroepelijke beslissing van de beklagrechtster de teruggave is gelast van een in beslag genomen voorwerp, zonder meer eraan in de weg staat dat dit voorwerp daarna opnieuw in beslag wordt genomen, heeft de rechtbank blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Het opnieuw in beslag nemen van een voorwerp kan onder meer worden toegestaan op grond van een omstandigheid die ten tijde van de beslissing tot teruggave niet bekend was en redelijkerwijs niet bekend kon zijn.

Voor zover de rechtbank dit niet heeft miskend, is de beslissing van de rechtbank niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat door de officier van justitie bij de behandeling van het klaagschrift naar voren is gebracht dat pas bij de afronding van het onderzoek op 11 januari 2022 – en dus nadat op 6 januari 2022 de onder 2.3.1 genoemde beslissing van de enkelvoudige raadkamer was genomen – naar voren is gekomen dat er kinderpornografisch

materiaal op de laptop staat.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Noord-Nederland, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:34

Zaaknummer: 22/01917

Rechters: V. van den Brink, M.J. Borgers en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Is het hoogst onwaarschijnlijk dat strafrechter, later oordelend, geld op bankrekening op naam van klaagster verbeurd zal verklaren?

Is het hoogst onwaarschijnlijk dat strafrechter, later oordelend, geld op bankrekening op naam van klaagster verbeurd zal verklaren?

Het cassatiemiddel keert zich tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

Het cassatiemiddel klaagt in de eerste plaats dat de rechtbank ten aanzien van het op grond van artikel 94 Sv gelegde beslag onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert.

De rechtbank heeft vastgesteld dat onder [betrokkene 1] op grond van (onder meer) artikel 94 Sv beslag is gelegd op de in de beschikking van de rechtbank vermelde bankrekening op naam van de klaagster, waarvan het saldo volgens de klaagster aan haar toebehoort. Daarmee doet zich het geval voor dat een ander dan de beslagene stelt de rechthebbende te zijn en zich bij de rechtbank beklagt over het voortduren van het beslag en het uitblijven van een last tot teruggave aan haar. In zo'n geval moet de rechter a. beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert en, zo nee, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp gelasten aan de klaagster als deze redelijkerwijze als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich onder meer tegen teruggave als niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter de verbeurdverklaring van het voorwerp zal bevelen. (Vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823.)

Volgens artikel 94 lid 2 Sv zijn vatbaar voor inbeslagneming onder meer alle voorwerpen waarvan verbeurdverklaring kan worden bevolen, dus ook verbeurdverklaring in een andere strafzaak dan die tegen degene onder wie het voorwerp in beslag is genomen (vgl. HR 8 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1971).

De rechtbank heeft geoordeeld dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, het geld dat op de bankrekening staat, zal verbeurd verklaren. In dit verband heeft

de rechtbank het volgende vastgesteld. Een van de vennoten van de klaagster, [betrokkene 1], is verdachte in een lopend strafrechtelijk onderzoek. Hij zou zich hebben beziggehouden met grootschalige criminele handel in cryptotelefoons en wordt verdacht van gewoontewitwassen over meerdere jaren. In dit strafrechtelijk onderzoek is het vermoeden gerezen dat de klaagster betrokken is bij deze verdenking. Het adres van de klaagster diende als afleveradres van mobiele cryptotelefoons. Er zijn abonnementen afgesloten op naam van de klaagster en betaald via de rekening van de klaagster. Op de rekeningen van de klaagster vinden contante stortingen en transacties plaats waarvan de herkomst nog niet is vastgesteld. Verder vinden bij- en afschrijvingen plaats die volgens het onderzoeksteam erg hoog lijken voor een onderneming als de klaagster.

In de beschikking van de rechtbank ligt als haar oordeel besloten dat het onder deze omstandigheden, die erop neerkomen dat ten aanzien van de klaagster het vermoeden bestaat van strafbare betrokkenheid bij gewoontewitwassen, niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter het geld op de bankrekening verbeurd zal verklaren. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Het cassatiemiddel klaagt verder dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift voor zover dat is gericht tegen het op grond van artikel 94a Sv gelegde beslag, een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

De rechtbank heeft vastgesteld dat het op grond van artikel 94a Sv gelegde beslag is gelegd op (het saldo van) een bankrekening die op naam van de klaagster – een vennootschap onder firma – is gesteld en dat [betrokkene 1] één van de vennoten is van deze vennootschap onder firma. Uit de vaststellingen van de rechtbank volgt verder dat dit beslag betrekking heeft op een door [betrokkene 1] verschuldigde betalingsverplichting die kan ontstaan door de oplegging aan hem van een geldboete of ontnemingsmaatregel.

Het vermogen dat is bestemd voor het bedrijf van een vennootschap onder firma, is afgescheiden van de privévermogens van de vennoten. Op dit afgescheiden vermogen kunnen schulden, aangegaan in het kader van het door de vennootschap onder firma uitgeoefende bedrijf, worden verhaald. (Vgl. HR 19 april 2019, ECLI:NL:HR:2019:649, r.o. 3.4.1.)

Het kennelijke oordeel van de rechtbank dat (het saldo van) de op naam van de klaagster gestelde bankrekening zonder meer vatbaar is voor verhaal van een aan [betrokkene 1] op te leggen geldboete of ontnemingsmaatregel, is niet toereikend gemotiveerd, nu de rechtbank niet nader is ingegaan op de stelling van de klaagster dat (het saldo van) de bankrekening waarop het beslag is gelegd, verband houdt met het bedrijf van de klaagster als vennootschap onder firma.

Dit hoeft echter niet tot cassatie te leiden. De rechtbank heeft de ongegrondverklaring van het beklag van de klagster – en daarmee het niet-geven van een last tot teruggave – tevens doen steunen op haar niet onbegrijpelijke en toereikend gemotiveerde oordeel dat het belang van strafvordering het voortduren van het op grond van artikel 94 Sv gelegde beslag vordert. Gelet hierop heeft de klagster onvoldoende belang bij vernietiging van de bestreden beschikking op het onder 2.8.3 besproken punt en terugwijzing van de zaak naar de rechtbank.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:73

Zaaknummer: 21/03888

Rechters: V. van den Brink, M.J. Borgers en T. Kooijmans

Advocaten: Welten, W.A.J.A. W.A.J.A. Welten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kunnen inkomsten die betrokkene heeft genoten uit verzorgen van onjuiste aangiften inkomstenbelasting voor anderen niet worden aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel, nu cliënten betrokkene betaalden ongeacht of aangifte juist of onjuist was opgemaakt?

Kunnen inkomsten die betrokkene heeft genoten uit verzorgen van onjuiste aangiften inkomstenbelasting voor anderen niet worden aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel, nu cliënten betrokkene betaalden ongeacht of aangifte juist of onjuist was opgemaakt?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de inkomsten die de betrokkene heeft genoten uit het verzorgen van onjuiste aangiften inkomstenbelasting voor anderen niet als wederrechtelijk verkregen voordeel kunnen worden aangemerkt omdat zijn cliënten hem betaalden ongeacht of de aangifte juist of onjuist was opgemaakt.

Het oordeel van het hof komt erop neer dat – hoewel de betrokkene zich heeft schuldig gemaakt aan het meermalen valselijk opmaken van aangiften inkomstenbelasting van zijn cliënten door in die aangiften onterechte en/of te hoge aftrekposten op te voeren – de betrokkene geen wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit die strafbare feiten omdat de gemiddelde vergoeding van € 60 die aan zijn cliënten in rekening werd gebracht, door de cliënten werd betaald ongeacht of de betreffende aangifte juist of onjuist was opgemaakt, terwijl er geen aanwijzingen zijn gevonden dat de betrokkene zijn handelwijze hanteerde om meer klanten aan te trekken en daardoor meer inkomsten te verwerven. Het oordeel van het hof dat de betrokkene onder deze omstandigheden geen wederrechtelijk voordeel heeft verkregen, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting over het begrip ‘wederrechtelijk verkregen voordeel’ in de zin van artikel 36e Sr en is – ook in het licht van wat door het openbaar ministerie is aangevoerd bij de behandeling van de ontnemingsvordering ter terechtzitting – niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:123

Zaaknummer: 21/01163

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en T. Kooijmans

Advocaten: M.M.A.J. Goris

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kon hof bij strafoplegging rekening houden met onjuiste belastingaangiften die niet aan verdachte ten laste zijn gelegd?

Kon hof bij strafoplegging rekening houden met onjuiste belastingaangiften die niet aan verdachte ten laste zijn gelegd?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof bij de strafoplegging ten onrechte rekening heeft gehouden met onjuiste belastingaangiften die niet aan de verdachte ten laste zijn gelegd.

In zijn arrest van 19 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:896, heeft de Hoge Raad, mede onder verwijzing naar zijn arrest van 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9968, onder meer het volgende overwogen:

‘2.3.1 (...)

Het staat de rechter op zichzelf vrij om bij de strafoplegging rekening te houden met een niet tenlastegelegd feit

- wanneer het gaat om een ad informandum gevoegd feit en – in een geval (...) waarin de verdachte ter terechtzitting is verschenen – op grond van de door de verdachte ten overstaan van de rechter die de straf oplegt gedane erkenning, aannemelijk is geworden dat hij dat feit heeft begaan en ervan mag worden uitgegaan dat het openbaar ministerie geen strafvervolgning ter zake van dat feit zal instellen, of
- wanneer dit feit kan worden aangemerkt als een omstandigheid waaronder het bewezenverklaarde is begaan, dan wel
- wanneer de verdachte voor dit feit onherroepelijk is veroordeeld en de vermelding van dit feit dient ter nadere uitwerking van de persoonlijke omstandigheden van de verdachte.

2.3.2 In zaken als de onderhavige, waarin het in het bijzonder gaat om verdenking van grootschalige fiscale fraude, kan dat grootschalige karakter van het delict een voor de straftoemeting relevante omstandigheid betreffen, ook al volstaat de tenlastelegging met de

beschrijving van een beperkt aantal strafbare feiten. Dat grootschalige karakter dient op grond van het verhandelde ter terechtzitting aannemelijk te zijn geworden.’

Het hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte in totaal 25 aangiften inkomensheffing/inkomstenbelasting van de vijf in de bewezenverklaring genoemde cliënten valselijk heeft opgemaakt of vervalst. Het hof heeft daarnaast vastgesteld dat de verdachte ten behoeve van een ‘groot aantal’ van zijn cliënten onjuiste aangiften inkomstenbelasting heeft gedaan. Het hof heeft verder overwogen dat er ten aanzien van de kostenposten die als aftrekbaar zijn aangemerkt en de specifieke steeds terugkerende bedragen die zijn opgevoerd, sprake was van opmerkelijke overeenkomsten tussen de 25 in de bewezenverklaring genoemde aangiften en die van andere klanten van de verdachte, en dat de stelselmatige en systematische handelwijze van de verdachte met betrekking tot het valselijk opmaken van de in de bewezenverklaring genoemde aangiften ook geldt voor het invullen van aangiften voor een aanzienlijk deel van de klanten van de verdachte die niet in de bewezenverklaring zijn genoemd. Daarbij heeft het hof in de overwegingen betrokken dat de verdachte heeft bevestigd dat de vijf in de bewezenverklaring genoemde klanten ‘doorsnee klanten’ betroffen, en geoordeeld dat de in de tenlastelegging genoemde cliënten voldoende representatief zijn voor het merendeel van de – in totaal 4546 – aangiften die als afwijkend uit de ‘blauwdruk’ naar voren kwamen. Het hof heeft op grond hiervan niet onbegrijpelijk geoordeeld dat uit het verhandelde ter terechtzitting voldoende aannemelijk is geworden dat sprake is van grootschalige fraude. Het kennelijke oordeel van het hof dat dat grootschalige karakter van het delict een voor de straftoemeting relevante omstandigheid betreft, getuigt, gelet op wat hiervoor onder 2.3 is overwogen, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, faalt het.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:124

Zaaknummer: 21/01190

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en T. Kooijmans

Advocaten: M.M.A.J. Goris

Wetsartikelen: